

BİR HAFTALIK RÜYADAN GERİ KALANLAR

Ahsen KAN

Bir Haftalık Rüyadan Geriye Kalanlar...

Evet, uzun zamandır beklettiğim ama anılarını bir türlü unutamadığım yaz bilim okulunun bende bıraktığı izlenimi yazıya dökmeye karar verdim. Umarım okurken size o çocukların ışığını anlatabilirim. İyi okumalar...

Fazlasıyla yoğun bir dönemden geçiyordum. Yeni mezun oldum ve iş arayışındaydım. Sürekli bir telaş ve yorgunluk halindeydim. Tam da bu anda yaz bilim okulu imdadıma yetişti. Gerçek dünyadan bir hafta uzaklaşıp dinlenmem gerekiyordu. Bu yolda bana en büyük yoldaş olan, sürekli projeden projeye koştuğumuz Yaren'le birlikte atladık Ankara trenine. Yemyeşil yollardan ve sonra bozkırlardan geçtik. Dönem boyunca gittiğimiz bozkırlardan artık ilkyarlarımızı karşılamak için geçiyorduk. Uzunca sohbetler ederek gittik. Bu bir hafta bize çok iyi gelecek ve ruhumuz dinlenecek diye düşünüyorduk. Öyle de oldu bence, gerçekten dinlendik. Ha dinlendim dediğime bakmayın, fiziksel olarak her yerim ağrıdı ama öyle bir ağrıydı ki bu bi yandan kalbimde ağrıyan her yeri de düzeltti. Bu kadar edebiyat yapmama gerek yok, her şeyi tüm gerçekliğiyle anlatsam ne demek istediğimi anlarsınız sanırım.

Ben lise grubundaydım. İlk başta fazlasıyla heyecanlıydım. Ya yapamazsam ya çocuğun biri bana bir fizik sorusu sorsa ve ben de bilemezsem... bütün karizmam giderdi :) Ya tabi alışmıştım küçük çocuklarla ilgilenmeye, onlara oyunlar oynayarak bir şeyler

anlatınca kendimi sevdirebiliyordum ama lise çağında gençlerle iletişim her zaman beklediğimiz gibi olmuyor, ondan korktum sanırım. Sonra bu tedirginliklerimin yersiz olduğunu fark ettim onlarla tanışınca. O kadar efendi, o kadar çok şey bilen çocuklardı ki asıl ben onlardan çokça şey öğrendim...

Bir yıl boyunca gittiğimiz köylerdeki ortaokul çocukları ve gittiğimiz liselerdeki çocuklarla artık ODTÜ'nün bir yurdunda yan yana odalarda kalıyorduk.

Normalde biz onların evlerine, yurtlarına misafir oluyoruz ya, bu sefer de onlar bizim yurduumuzun misafirleriydi.

Onlara ablalık yapıyorduk. İlaç kullananların ilacını veriyorduk, sabah büyük bir gülümsemeyle uyandırıyorlardı. Tabi onlar ben gelmeden heyecanla uyanıyorlardı. Sonra saçlarını örüyorduk ve günün nasıl geçtiğini konuştuğumuz sohbetler ediyorduk.

Bir gün Yağmur uykusundayken konuşuyormuş. Odadan gülüşmeler gelince girdim ben de. "Ne oldu?" dedim.

Yağmur uykusunda bağırarak "Teşekkürler ilkyar!" demiş.

Rüyamızda bile siz varsınız deyip geldiler yanıma.

Çok mutlu olmuştum böyle güzel etkiler bırakabildiğimize...

Hepsi pırıl pırıl gençlerdi gerçekten. Geleceğe dair umutlarımı yeşerttiler. Onlar büyüyünce doktor, mühendis, öğretmen, avukat ya da aklınıza gelemeyecek çok başarılı mesleklere sahip olacaklar, eminim. Hepsinde öyle parlak bir ışık var ki yolları hep açık olsun. Abdurrahman var mesela. İlk tanıştığımızda büyüyünce Hezarfen olmak istediğini söyledi. İlk başta şaşırdım tabi, doktor ya da mühendis cevabını almayı bekliyordum. Benim bildiğim tek Hezarfen uçuş efsanesi olan Hezarfen Ahmed Çelebi'ydi çünkü. Sonra öğrendim ki Hezarfen pek çok farklı bilim ve sanat dalında derin bilgiye, beceriye ve uzmanlığa sahip çok yönlü kişi, yani polimat demekmiş. Dedim ya, çok şey öğrettiler bana diye. Gerçekten de öyleydi. Çok okuyan bir çocuktur. En son okuduklarını anlattı bana. Sorduğum zeka sorularına hemen akıl yürütüyordu ve buluyordu. Hatta o bana yenilerini soruyordu. Bazen bilemiyordum ne yalan söyleyeyim.

Vedat Ege kayseri ağzıyla konuşuyor ve ilk başta hiçbir şeyden memnun olmuyordu. Biraz sıkılıyordu, sürekli laf söylüyordu her şeye ama biraz zaman geçince açıldı ve gelip bana projelerini anlattı. Yapay kan üretecekmiş. Onları çizmiş defterine, bana gösterdi. Her seferinde şaşırıyordum bu kadar derin bilgilerle dolu

olmalarına. Gelecek gerçekten böyle çocuklara söylediğimiz ufak bir motivasyon cümlesi sayesinde güzelleşecek belki de, ben buna inanıyorum. O yüzden olabildiğince enerjik oldum onların yanında, çok eğlendik çok da öğrendik. Belinay var bir de... her zaman gelip bana sarılan, başka çocuklarla ilgilendiğimi görünce trip atan ama sonra "sen bize ana oldun resmen" espirileri patlatan Belinay. Bana sımsıkı sarıldı ve dedi ki "Ben hiç bu kadar değerli hissetmemiştim, kimse beni bu kadar düşünmemişti..." gözlerimden yaşlar akacaktı az kalsın zor tuttum kendimi.

Bazen düşünüyorum da keşke ilkyar zamanında bizim de okulumuza gelseydi ve sonra beni de yaz bilim okuluna seçselerdi... Hayatım daha değişik olurdu gibi hissediyorum. Araştırmaya daha meraklı, okumaya daha istekli bir hale gelirdim belki de. Ha şimdi de seviyorum okumayı ama ilkyar dokunuşu başka olurdu bence. Çok özendim onlara, onların

yerinde olmak istedim. Koskocaman ODTÜ... ve biz parlayan gözlerle sürekli yeni bir şeyler öğrenmek için erkenden kalkıp sürü halinde kampüste dolaşıyoruz ve bilim öğreniyoruz. İnanılmaz bir imkan!

Bir ara robot etkinliği yapmıştık. Etkinliği anlatan abimiz dedi ki: "Biz insanlar enerjimizi nereden alırız?" Bizimkiler hep bir ağızdan "kalbimizden..." demesinler mi. Bence de öyle! Bildiklerimize karşı çıkmak gibi olmasın ama enerjimizi vücudumuzdaki sistemlerden önce kalbimizden alıyoruz. Birbirimizle kurduğumuz kalp bağı bizi ayakta tutuyor. Bu hafta gerçekten bu bağ sayesinde ayaktaydık.

Çok değerli hocalardan fizik dersleri dinledik. Kuantum mekaniğine bile girdik resmen. Benim üniversitede anlayamadığım konuları o çocukların yanında dört gözle dinledim, biraz da anladım sanki :) Sonra uzay hakkında, evren hakkında konuştuk. Çocukların hepsi farklı bir konuda farklı heyecanlara sahipti. Benim anlamakta zorlandığım kuantum konusunu Eymen gözleri parlayarak dinledi. Fizikle ilgilenmek istiyormuş. İlgisini çekti ve heyecanla derslere gitti. Sonra bir de Abdulkadir var. Matematik dersinde hocanın sorduğu matematik bulmacalarını ben çözmeye çalışırken geldi, farklı yöntemlerle çözdüğü sorunun cevabını gösterdi bana. "Ben matematiğe aşığım Ahsen abla, çok seviyorum sayılarla ilgilenmeyi..." dedi. O bana heyecanla matematikten bahsederken ben de heyecanlanıyordum.

Hasan var bir de. Her ders bizi güldürmeyi başaran mimikleri ve anında patlattığı espirileriyle... Matematik dersinde hocamız matematik deyince ne düşündüğümüzü sordu. "Matematik açıklama istemez, matematik bir tutkudur!" dedi bir anda. Gerçekten tutkuyla bakıyorlardı sayılara. Kimya dersleri gördük sonra. Tabi deney olmaz, deneyler yaptık. Labaratuvarlarda, beyaz önlüklerle sanki birer kimyacı olmuştu bizimkiler. Gerçekten heyecanla tutuyorlardı beherleri.

Sadece ders dinleyip deney yapmadık tabi ki. Anıtkabir'e ziyarete gittik. Küçük, mavi tişörtlü bir sürü çocuk ve bizim 20 tane lacivert tişörtlü liseliler ve tabi ki ilkyar kırmızısı tişörtüyle gönüllü abla abiler... o kadar güzel gözüküyordu ki görüntüsü, anlatmaya kelimeler yetmez. Çoğu Anıtkabir'i ilk defa görmüştü ve o kadar heyecanlı ve saygılıydı ki...

Atamızın huzuruna yaptığımız bu duygusal ziyaretimizin ardından etkinliklere geri döndük.

Yıllardır kimya derslerinde sonuçlarını ezberlediğim ama çok da bir şey anlamadığım tepkimeleri canlı bir şekilde gerçekleştirdik. Bir şeyleri somutlaştırarak görmek çok etkileyici gerçekten, hem benim hem çocuklar için. Sonra hovercraft etkinliğine gittik. Resmen çarpışan arabalar gibiydi. Çocuklar çok eğlendi. Sonra biyoloji sunumu vardı. Dna'nın keşfi, genler, mutasyonlar... bir sürü şey öğrendik tekrardan. Bir güne bu kadar şeyin nasıl sığdığına ben bile şaşıyorum bazen. Normal hayatımızda ne kadar da boş geçiyor günlerimiz. Ama burada erken kalkıp

yol alıyorduk ve gün içinde bir sürü şey dolduruyorduk ceplerimize. Gün sonunda ise tatlı bir yorgunluk oluyordu ama gönüllü arkadaşlarımızla günü konuşunca geçiyordu yorgunluğumuz. Gülüyorduk, gülümsüyorduk, “iyi ki ilkyar” diyorduk... Rıdvan abim bir çay koyuyordu akşam toplantılarımızda. Bütün yorgunluğumuz geçiyordu valla.

Ben fotoğrafçıydım bir de. Çocuklar etkinlik yaparken onları fotoğraf çekiyordum. Sonradan o karelere baktığımda yakaladığım gülüşler ve şaşkın yüz ifadeleri beni hep çok mutlu ediyordu. Bu anları resmetmek ve herkese göstermek istiyordum resmen. Bakın bir yerlerde ilkyar var ve ilkyarlı çocuklar yaz bilim okulunda çok mutlu diye! Sonra müzeleri gezdik tabi. Anadolu Medeniyetler Müzesi’ni ben anlatacaktım çocuklara. Sorduğum her sorunun üstüne başka bilgiler kattılar ve çok keyifli bir müze turuna dönüştü günümüz. Hep beraber sunduk resmen müzeyi. Sonra şansımıza orada bir opera gösterisi varmış. Opera dinledik onlarla. Muazzamdı tek kelimeyle.

Dilaver vardı bir de. Bize sürekli Giresun’da topladığı fındıkları anlatıyordu. Pratik zekası çok gelişmişti. Fizikte yaptığımız deneyleri hemen kavırıyordu. Makine mühendisi olmak istiyormuş, çok iyi anlıyor makinelerden. Ömer de bilgisayar mühendisi, Eymen ve Abdülkadir de doktor olmak istiyormuş. Vedat Ege bir sürü seçenek arasında gidip geliyormuş. Barış da mühendis olacakmış. Hasan da hep matematiği sevdiğinden bahsediyor. Yağmur ve Feyzanur doktor olmak istiyorlar, Ecrin eczacı veya kimyacı... Bilgi estetik cerrahı olmak istiyormuş, Belinay da savcı ya da doktor olmak istiyorum dedi. Azra, İrem, Seda, Ceren Su, Fatma Nisa ve Ela da doktor olacakmış. Yani bir hafta boyunca geleceğin en başarılı doktorları, mühendisleriyle beraberdim. Hepsinin bir başarı hikayesinde adı geçeceğine eminim. Tabi ki istekleri bu olduğu için bunları söyledim. Nerede mutluyunuz onu olun diye de belirttim defalarca. Belki bu dinlediğimiz seminerleri bir gün siz verirsiniz dedim onlara, gülümsediler. Hepsi hayallerinden büyük bir heyecanla bahsettiler bana. Onların heyecanı beni de mutlu etmeye yetmişti.

Bir de tabi gıda mühendisliğine gidip çileğin içindeki dna'ya baktık. Sonra çikolata yaptık ve onları yedik. Çok tatlı bir gündü gerçekten :) ve tabi deneyler, dersler... en sonunda da günü tiyatroyla kapattık. Birkaç saatliğine çocukluğuma döndüm resmen. İnanılmaz bir deneyimdi. Karagöz-hacivat ve jonglör gösterisi vardı.

Karanlık bir tiyatro salonu ama gözleri ıslıl ıslıl parlayan çocuklar ve onların gülüşmeleri... Ne kadar da anlatıyor aslında her şeyi...

Aslında hepimizin peşinden koştuğu bir amaç var: mutlu olmak ve mutlu etmek. Hem de bu ikisi birbirinden hiç de ayrı değil. Birini mutlu ettikçe, onun yüzündeki gülümsemeye ortak oldukça sen de mutlu oluyorsun. İlkıyar tam da böyle bir yer. İnsana, bütün koşturmacanın içinde, insan olduğunu yeniden hatırlatıyor.

Bu bir haftayı resmetmem gerekirse; oradan oraya koşturan, masmavi giyinmiş şirinler gibi çocukları; onların gönüllerinde taht kurmuş abla ve abileri çizdim. Her köşeden bir kahkahanın, bir sohbetin, bir heyecanın yükseldiği; bilimin, dostluğun ve sevginin birbirine karıştığı bir şenlik yeri gibi... Son gün yaptığımız veda pikniğinde ben bu resmi canlı canlı gördüm aslında :)

Ve bütün bunların içinde hayat, bir haftalığına başka bir şeye dönüşüyor: gerçeklerle dolu bir rüyaya. İyi ki ben de bu rüyanın bir parçası oldum. Çocuklara bir şeyler katmak için çıktığım bu haftadan, kendi hayatıma çok daha fazla umut taşıyarak döndüm. Belki de bazı haftalar yalnızca yaşanmaz; insanın içine yerleşir ve onunla birlikte yoluna devam eder. Ekrandan ve kaostan uzak, gönüllere yakın bir hafta...

Ahsen KAN

Boğaziçi Ün. Matematik Öğretmenliği Mz.